

Karagözün Yahudisi

Karagözün Yahudisi nedir bilir misiniz? Ben size anlatayım.

Karagözün yahudisi tabiri Hacivat ile Karagöz oyununda yer alan yan karakterlerden birini ifade eder ve her karakter bağlı bulunduğu milletin birtakım özelliklerini ve davranış kalıplarını yansıtır. Misal bunlar Yahudi, Rum, Arap, Kürt, Acem gibi kişiler olup adı **Çıfıt yani Yahudi** olan karakter ise Hacivat ile Karagöz oyununda en spesifik ve göze çarpan karakterlerden biri olarak karşımıza çıkar. Öyle ki Yahudi **yalancı, korkak, yaygaracı ve gevezedir. İnatçı ve içten pazarlıklıdır. Aldatmacayı sever. Naracı, cimri, münakaşacı ve sataşmacıdır.** Oyun özelinde Karagözü en çok çileden çıkaran kişidir.

Öyle ki Karagöz ve Hacivat oyununda Yahudilerin en çok yer aldığı oyun **Salıncak** olup bu oyunda salıncaklık yapan Karagöz, sallanmaya gelen bir Yahudiye bir yandan pazarlık edip sallarken düşürür. **Yahudi düştüğü yerde öylece yatar ve rol yapar. Karagöz öldü sanır, korkar ve kaçır.** Olay yerine gelen Hacivat ise yerde hareketsiz yatan Yahudi'yi görüp Karagöz'ü göremeyince işkillenir ve durumu Yahudi toplumuna haber verir. Ardından Haham ve yanında gelen bir grup Yahudi, cenazeyi kaldırır. Bir Yahudi yaşlı kadın da cenazenin arkasından dua eder. Fakat duanın uyduruk olmasından anlaşılır ki **Yahudi ölmemiştir.** Karagöz bunun farkına vardıkdan sonra söylenerek perdeye gelir. **Öldü sanılan Yahudi tabuttan çıkar** ve Karagöz'ün homurdanmaları arasında perdeyi terk ederler.

İşte tam da bu oyunda görüldüğü gibi Yahudi karakteri ikircikli yüzü olan, oyuncu, cambaz, yalancı, entrikacı, insanların hayatlarına sıkıntı yaratmayı ve musallat olmayı seven ve onları **yapıp ettikleriyle zor duruma düşüren problemlili insan türünü ifade etmek için kullanılır.** Öte yandan **Yahudi, oyunda Karagöz'e kendi vururken bana vuruyorlar diye bağırır kişidir.**

Bu yüzden Karagözün Yahudisi; kendisi ne yapıyorsa onu aslında başkası ona yapıyormuş gibi gösteren insanları ifade etmek için kullanılan tabirdir.

Karagözün Yahudisi, bir insan tiplemesidir. O bir karakter yapısıdır. Varoluş tarzıdır. İnsan türüdür. Bugün içimizde yaşayan ve en çok karşılaştığımız, maruz kaldığımız, mücadele ettiğimiz insan türüdür. Her yeredir ve her şekildedir. Kurnazdır, uyanıktır, yalancı ve huzursuzdur. Hep başkalarıyla ilgilidir. Başkalarıyla uğraşır. Varlığını tek başına inşa edip koruyamaz, hep devamlı kendine yeni bir düşman yaratır. Çünkü bundan beslenir. Varlığını ancak bu şekilde koruyabilir. Onun kişiliği ikirciklidir / iki yüzlüdür. O olduğundan farklıdır. Asla görüldüğü gibi değildir. Karagözün Yahudisi'ni tanımlayan en önemli özellik de tam olarak budur: **O olduğundan farklı görünür ancak olması gereken, doğru insanın kendisi gibi olduğu algısı yaratır.**

İşte tam da bu yüzden Manipölasyon bir Yahudi Ahlakıdır.

O kendi kişiliği neyse; karşıdaki öyleymiş
Kendi ne düşünüyorsa; karşıdaki öyle düşünüyormuş
Kendi ne yapıyorsa; karşıdaki öyle yapıyormuş
Kendisinin niyeti neyse; karşıdakinin öyleymiş
Kendisi nasılsa; karşıdaki tam olarak öyle bir insanmış
Kendisi ne söylüyorsa; karşıdakini onu söylüyormuş
Kendisinin amaçları neyse; karşıdakinin amaçları oymuş
Kendisini neleri hesap ediyorsa; karşıdaki onları hesap ediyormuş” gibi davranır.

Dahası “bunlar zaten o kişide bu şekilde olup o sadece varolan bir durumu aktarıyor ve anlatıyormuş gibi konuşur. Başka bir deyişle, o ortadan olmayan bir durumu gerçekmiş gibi kendisi yaratarak / oluşturarak varmış gibi lanse edendir. O hem oyunu kuran hem oyuncularını seçen hem de kendisi oynayandır. O kafasında çoktan bir kişiye dair kendi oyununu ve yalanını inşa etmiş ve sadece bunu insanlara anlatması kalmıştır. **Manipölasyoncu kişi “yalanını önce kendisi yaşayan kişidir”**

Karagözün Yahudisi kendisi ne ise ve nasılsa bunu gizleyerek aksine toplum nezdinde olması gerekeni, doğruları konuşur. Böylece kendisini, kişiliğini ve yaptıklarını bu yolla kamufle etmiş olur. Başka bir deyişle, o aslında nasıl biriyse sırf bunu saklamak ve kamufle etmek için sürekli “asıl olması gerekenleri, doğruları, ahlaki değerleri, kişilik yapısını, erdemleri, kısacası toplumun onaylayacağı asıl doğru şeyleri” konuşarak öyle olan kendisiymiş gibi kendisini bilirkşi şeklinde gösterir. Bu onun için bir yöntemdir. Aslında o sırada kim için ne düşünüyor ve yapıyorsa sanki diğer kişi onun için bunları yapıyormuş gibi lanse eder. **Karagözün Yahudisi hedef şaşırtandır.**

Karagözün Yahudisi kendisini eğitimli, bilinçli, eli kalem tutan, yazar, edebiyatçı, akademisyen, müdür, avukat, statü ve konum sahibi göstererek bu tür durumları aslında arka planda asıl yaptıklarına ve kişilik özelliklerine karşı bir **paravan** olarak kullanır. O tüm yaptıklarını, kişilik özelliklerini, asıl karakterini ve insanlara yaptıklarını bu tür durumların arkasına saklanarak gerçekleştirir. Kendisini kibar, nazik, uslubu düzgün, eğitimli ve seviyeli, toplumda konumlanmış bir kişi olarak göstererek bir algı yaratır. O bunları yalnızca kendisine bir “koruma ve kalkan” olarak kullanır. O perdenin / kalkanın arkasında farklı; önünde farklı kişidir. **O bir imaj insanıdır.** Nietzsche’nin dediği gibi “düşüncelerimiz insanların bizi nasıl görmek istediğini gösterir.” Kim en çok ne hakkında konuşuyorsa orada saklamak istediği bir şey vardır. Yine Nietzsche’nin dediği gibi “Sürekli kendinden bahseden insan bir şeyler gizlemek istiyor olabilir.” Eylemler ile sözlerin birbirinden ayırt edilmesi gerekir. Kimi insanlar eylemleri ve kişilik özellikleri ile insanlara verdikleri zararları ve kötülükleri kendilerindeki üslup ve nezaket edebiyatı ile kapatmaya çalışırlar. Başka bir deyişle, kendilerine yönelik açığa çıkan durumları ve saldırıyı; üslup ve nezaket hassasiyetleri / malzemesi ile korurlar. Çünkü kimse üslubu soylu ve nezaketi yüce bir insana olumsuz bir nitelik / algı atfedemez. **Buna postmodern çağda üslup maskesi** denir. Ve insanlığa en çok zararı ve kötülüğü dokunmuş insanlar hep

kibarlığını hiç bozmayan insanlardan çıkmıştır. **Çünkü “soğukkanlılık ve sabır” diyor bir filozof, en gaddar ve zalim insanların en belirgin özelliğidir.**

Karagözün Yahudisi’nin gözü ve dikkati hep başkalarında. O daima başkalarının hayatları, yaşadıkları, olayları, ilişkileri, aralarında geçenler, tercihleri, seçimleri, gündemleri, fiziki yapısı, koşulları, olanakları, güzelliği, çirkinliği, avantajları, dezavantajları, farklılıkları, eksiklikleri ile ilgilenir. O sürekli tetikte olmak suretiyle başkalarını izler ve gözlemler. Hiçbir şeyi kaçırmaz. Sürekli kendisi ile başkalarını kıyaslar, rekabet halinde ve kıskançtır, hazımsızlık ve hınç en büyük hasletleridir. Kendisi aşan ve üstünde kalan herkese büyük bir hınçla saldıran, uğraşan ve yok etmeye çalışan kişidir. O daima merkezde olup kendi merkezinden iyiyi, kötüyü ve olması gerekeni değerlendirir. Onun ölçütü yalnızca kendisi ve kendi seçimleridir. Diğer tüm zıtlıklar onun tercihinden kendiliğinden doğar. Onun seçimleri ve doğruları, algısı ve bakış açısı diğer dikotomiye doğrudur. Yani o neye sahipse iyi, güzel ve doğru; neye sahip değilse o kötü, çirkin ve yanlıştır. Tüm ontolojik, epistemolojik ve aksiyolojik değerler onun kısıtlı dünyasına dayalıdır. Geri kalan herkes de bu kategorilerden hangisine giriyorsa orada değerlendirilir. **Ve işte tam bu nokta Karagözün Yahudisi’ni Nietzsche’nin Köle Ahlaklı insan profiline götürür.**

Nietzsche’nin Ahlak anlayışı yüzyılları aşan ve insanın doğasını ve yapısını en temelde iki kategoriye ayırarak sergilediği davranış özelliklerine göre sınıflandıran bir soruşturmayı verir. Temelde insan doğasının analizine dayanan bu yaklaşım, onun yıllar süren bir çalışmasının ve ahlaka dair yaptığı bir **soykütüğün** sonucudur. Evet Nietzsche ahlakın bir **soykütüğünü** çıkartmış ve temelde insanın neye göre hangi ahlak yapısına ve ruhsal yapısına sahip olduğunu analiz etmiştir. Ve bugün başka hiçbir şeye gerek kalmadan sadece bu özellikleri kriter alarak **insanların ruhsal yetkinliğini, niteliğini, zihni ve bilişsel kapasitesini, seviyesini, bilinç evresini ve aşkın ve soylu bir ruha / ahlaka sahip olup olmadığının analizi ortaya çıkabilir.**

Nietzsche’ye göre insan temelde ya köle ahlaklı ya da soylu bir ahlaka sahiptir ve bu ahlak anlayışı temelde toplumların güçlerine göre belirlenir. **İnsanlar arasındaki ilişkilerin temelinde ahlaki unsurlar değil, gerçek hayattaki unsurlar vardır ve bu da güç ilişkisidir.** Peki bu ne demek?

Bir kişi **zayıf ve güçsüz** bir karakterden oluşuyorsa köle; **sağlıklı, güçlü** ise soylu yani efendi ahlaklıdır. Bu **iyi ve kötünün** temelinde ise **asil ve kötü** kavramları vardır. Ancak bu kadarla yeterli değildir. Şimdi devam edelim.

İyi; sağlık, cesaret, kudret, soyluluğu ifade ederken; kötü ise tüm bu niteliklerden yoksunluğu ve düşüşü verir. **Güçlüler ayrılmaya; zayıflar ise bir araya gelmeye ve birlik oluşturmaya, gruplaşmaya eğilimlidir.**

Soylu ve asil ahlaktaki kişide aktif güç çalışır. Yani o kendisini onaylar, farklılığının farkındadır, sürüden ayrılır ve duruşunu korur. Köle ahlaklı kişide ise; reaktif güç çalışır. Yani sınırlar, engeller, negatif güçle hareket eder, olumsuzlar, hayırlar, değil, kendisinden ve kendisi gibi olmayana ayırır, dışlar, yargılar, kötüler, değersizleştirir,

itibarsızlaştırır, hedef alır, uğraşır ve yok etmeye çalışır. Köle ahlaklı kişi kendisini ortaya koyabilmek yani varolabilmek için soyluya (kendisinden her konuda üstün, fazla ve avantajlı, nitelikli olana) hakaret eder. Kölenin kimliğini ortaya koyabilmek için soylu şarttır. Yani o kendisini başkası üzerinden tanımlamak zorundadır. O başkası olmadan varolamaz. O bir köşede ise, diğeri onun zıttı olan köşeyi ifade eder. Onun özelliklerine bakarak kendi özelliklerini tanımlar. Oysa soylu kendisini tanımlamak için başkasını tanımlamaya ihtiyaç duymaz. Onun varoluşu bağımsız ve kendindendir. O farklılığının farkındadır. O özgündür. Sıradışıdır. Tüm kıyaslardan uzaktır. O düşünce tarihindeki **kendinde varlıktır**. Varolmak için başka hiç kimsenin varlığına ihtiyacı ve bağı yoktur. O kendi varoluşunu bağımsızca koruyan ve yaşayandır. Kimseyle bir ilişkisi, bağı, tanımlayıcı kriteri, nedensellik bağı ve çekişmesi yoktur.

Karagözün Yahudisi bu yüzden köle ahlakıdır. Çünkü köle ahlakı soyluya yani **her bakımdan kendisinin üstünde kalan kişiye** karşı hınç doludur. Bu yüzden kendisinde olan ne varsa sadece o değerleri ve nitelikleri korur, yüceltir, abartır ve olması gerekenler olduğunu lanse eder. Köle ahlakı, içten çökmüş insanın doğal iç güdüsür. Çünkü ancak bu şekilde kendisinden üstte (soylu) olandan öç alarak soylu rolü oynar. Köle ahlakının tanımlayıcı duygusu HINÇ duygusudur. O hınç doludur. Soyludaki değerleri olumlamamaktan, kabul etmemekten, hazmedememekten, istememekten doğar. Kölenin soyluya ve onun sahip olduklarına / niteliklerine tahammülü yoktur. Esasında onun direkt onun varlığına tahammülü yoktur. Çünkü o olduğu sürece olması gerekenler soyluda izlendiği ve fark edildiği için kendisinde varolmayanlar ortaya çıkacak ve bu da onu yok edecektir. Bu yüzden feodaller aristokratlara olan hıncından dolayı özgürlük, eşitlik ve adalet gibi kavramları çıkararak aristokratların kendileriyle aynı çizgide, şartlarda, koşullarda ve özelliklerle yaşamalarını istemiştir. **Burada asıl amaç feodallerin kendi çıkamayacağı çizgiye ve koşullara başkasının da olmasını istemeyerek onları kendi çizgisine ve değerlerine indirme çabasıdır.**

Köle ahlaklı kendi çıkamayacağı ve kendisinde olmayan ne varsa; diğerini kendi çizgisine ve koşullarına indirmek suretiyle çalışan kişidir. **Köle ahlaklı kendi durduğu çizgiyi herkes için kriter gören ve topluma da öyle lanse eden kişidir.** Köle ahlaklı hiçbir zaman sahip olmayacağı nitelikleri ve vasıfları (güzellik, başarı, potansiyel, yetenek, sevilme, ilgi görmek, çevrenmek, tercih edilmek, seçilmek) değersizleştirerek sanki bunlar değer verilmemesi gereken şeylermiş gibi lanse eden ve böylece toplumu da bunlara sahip kişilere karşı işleyerek algı oluşturan kişidir. O ortalamadır, vasat ve sıradandır. Onun ayrıcalıklı ve seçkin hiçbir yanı yoktur. O hiçbir konuda ortadaki çizginin üstünde kalan bir yanı yoktur. O daima çizgide ve çizginin aşağısında kalan kişidir.

Köle ahlaklı kişi eğer güzel değilse güzelliği; dikkat çekemiyorsa dikkat çekmeyi; tercih edilmiyorsa tercih edileni kötüleyerek değersizleştirir ve itibarsızlaştırır. Eğer bir şey onda yoksa o kıymet verilecek bir şey değildir. Kendi yaptığı tüm bu itibarsızlaştırmaları başkaları kendisine yapıyormuş gibi lanse eder. Oysa evrene ne verilirse o alınır. Kim ne yaparsa sadece onu görür. Köle ahlak yalnızca insana başkalarından köle ahlaklı muameleler / atışlar görmeyi sağlar. O, başkaları hakkında

yalan söylemekten, algı yaratmaktan ve itham etmekten çekinmez. Bir kişiyi yok etmek onun için tüm ahlaki değerlerden daha önemlidir. Bu yüzden o Machievellia'nın ahlaktan bağımsız bir hayat anlayışına sahiptir ve savaşma ahlakı yoktur. Çünkü güçlü kişilikler ve sağlam ruhlar yaşamlarında ve ilişkilerinde önce dürüstlüğü, netliği, cesareti ve zekayı baz alırlar. Bu yüzden kendilerine güvendikleri için korkak değil, cesur; yalancı değil dürüst ve hain değil kahramandırlar.

Nietzsche köle ahlakı kişilerin tüm kişilik yapısını, zihnini, tabiatını ve ruh dünyasını tespit ederek ipliğini pazara çıkaran kişidir.

Toplumsallaşmanın Yarattığı Duygular- İnsan Doğası Kıyaslamayı Öğrendi / Jean Jacques Rousseau

İnsan doğası filozofu Rousseau, doğa durumundan başlayarak modern döneme kadar insanın geçirdiği tüm evreleri inceleyerek onun tüm gelişim sürecini ele almış ve bu süreçte tam olarak hangi aşamada neleri öğrendiğini / hangi duyguları, kişilik özelliklerine sahip olduğunu tespit ederek eşsiz bir doğa teorisi ortaya koymuştur. Bugün bir insanın yapısını ve hangi davranışları neden yaptığını anlamak ancak ve ancak en temelde Rousseau okumaktan geçer. Rousseau okumamış bir insanın, başka insanları ve davranışlarının altında yatan duyguları anlamasının pek imkanı yoktur. Rousseau okumak, insanı okumak demektir. Ve bu anlamda insanlık tarihine bakıldığında insan doğasında **öz sevginin (amour de soi)** doğuştan yani insan tabiatında bulunduğunu; **öz saygı (amour propre)** yani egonun ise yapay bir duygu olup doğuştan değil, toplumsallaşma ile birlikte ortaya çıktığını öne sürmüştür. Peki bu nasıl oldu?

Rousseau'ya göre insanlar doğa durumundan toplumsallaşma aşamasına doğru geçerken belki yüzlerce yıllık sürmüş olan çeşitli aşamalardan geçtiler. Ancak toplumsallaşmanın ilk ortaya çıktığı aşama ise insanların dağınık ve bağımsız, tekil yaşarken çeşitli doğa olaylarından dolayı (korkudan) artık yavaş yavaş ilk bir araya geldikleri ve daha çok vakit geçirmeye başladıkları aşamadır. Bu aşamada insanlar hep bir arada yaşadıkları için birbirlerini daha fazla izleme, birbirine bakma, gözlemleme, birbirini inceleme ve analiz etmeyi öğrendiler. Bu noktada insanlar haliyle gözlemlerin sonucuna bağlı olarak birbirlerini tercih etme, birinin yanına daha çok gitme, onunla vakit geçirme, diğer / lerinin ise yanına gitmeme ve tercih etmeme gibi davranışları sergilediler. Tam bu noktada kıyaslama duygusu ortaya çıkmış ve onun da sonucunda tercih edilme ya da reddedilme duygusu doğmuştur. Tercih edilme ya da reddedilme duygusu ise haksızlığı; haksızlık ise kişinin kendisine yönelik duyguları anlamına gelen "öz saygı / egoyu" doğurmuştur. Rousseau'ya göre ego yani öz saygı kişinin kendisine yönelik algısı, duygusu ve hissettikleri olup temelinde tercih edilmemenin verdiği kendisine yönelik haksızlık duygusu vardır. **Yani kişi herhangi bir konuda "tercih edilmemekle" aslında kendisine yönelik "haksızlık yapıldığı" duygusuyla hareket etmektedir. Bu da ötekine karşı hınca sebep olmaktadır.**

Tüm bu duyguların kaynağını sırasıyla zincir şeklinde ifade edersek: Kıyaslama, reddedilme / haksızlık duygusu / öz saygı.

Her şeye sahip olan ve kendisinde zaten bulunan bir insan “dolu, tok, memnun, huzurlu, akışta ve tatmindir” Kimseyle ilgili değildir. Kendi halindedir. O özellikler başkasında olsa dahi bir rahatsızlık teşkil etmez. Çünkü zaten kendindedir, fazladır, tanındıktır, ondadır, sahiptir. Kendinde o konuda bir açık yoktur. Her şey kapalı, tam ve doludur. Sızdırır, taşar, akar ve artık etrafa da verir: Bilgisini, enerjisini, güzelliğini,

ışığını, yeteneklerini, parasını ve duygularını... **Kimse karnı tokken yemekler dikkatini çekmez ve ona ulaşmaya çalışmaz; yemek arayan daima aç olanlardır.**

Kıskançlık duygusuna sahip insanlarda görülen bir diğer özellik bu anlamda yine Nietzsche'nin dediği gibi köle ahlaka sahip olmalarından dolayı kışkırdıkları kişilere yönelik yaptıkları önce baskılama ve böylece sonradan zamanla onu yok etme yöntemidir. Bu daha önce bahsettiğimiz köle ahlakının diğerinin kendi çizgisine indirme ve aynı koşullara, isteklerine, onun rahat edeceği, içinin huzurlu olacağı şekilde yaşamasını sağlamaya çalışmaktır. Bunu ise kişinin sahip olduklarını yaşamasını, sergilemesini ve varoluşunu gerçekleştirmesini engelleyerek yapmaktır. Bu konuda etkili bir tespiti yine Sartre yapar: "Kıskanmak, kişinin kendi varoluşunu başkalarının bakış açısıyla ölçmesidir. Bu, özgürlüğün kısıtlanmasıdır."

Örneğin: Bir kadın başka bir güzel kadının güzelliğini yaşamasını, tadını çıkarmasını engellemek için onu türlü söylem, itham, yargı, tespit ve algılarla baskılayarak onun ön planda olmasını ve dikkat çekmesini engellemeye çalışır. Böylece kendisinin yerine güzel kadının merkezde olmasını, herkesin ilgisini çekmesini ve sevilmesinin önüne geçerek onun varlığını engeller. Yine başarılı insanların başarılarını dile getirmesini, kendisini taktir etmesini, gururlanmasını yayınlamasını ve paylaşmasını "dikkat çekmeye çalışmak ve egoist olmak gibi" ithamlarla manipüle ederek kişiyi insanların algılarına maruz kalma korkusuyla daha pasif, içine dönük ve başarılarını dahi dile getirip kendileriyle gurur duymaktan çekinen bireyler haline getirirler. Yine zengin bir insanın yaşadığı ve paylaştığı koşullarını dahi kişisel algılayarak onun bahsettiği her şeyin, önerinin ve yaşam tarzının altında bile bir tür kompleks ile itham barındırıp o kişiyi çevresindekiler nezdinde de kötülemeye çalışır. İnsanların kendi içlerinde yaşadığı türlü eksiklik, kibir, kıyaslama ve yetersizliklerini bilemez ve kimseye yönelik davranışlarınızı düzenleyemezsiniz.

Kişinin benlik bütünlüğünü veren tek şey; kendi zihinsel, ruhsal tercihler, yetenekleri, potansiyelleri ve "sahip olduklarını özgürce yaşama" iç güdüsüdür. Kişi sahip olduğu güzelliğini, yeteneklerini ve ayrıcalıklarını da isteği gibi yaşama özgürlüğüne sahiptir. Onundur, ona verilmiştir ve ona aittir. Kıskançlık duygusu denilen şey, tam da başkalarının onlara sahip olsaydı hiç çekinmeden kullanacağı ve serimleyeceği, tadını çıkaracağı şeyleri ifade eden şeyler değil de nedir?

Erkeklerde güç ilişkisi; kadınlarda güzellik

Erkeklerde güç ilişkisi; kadınlarda güzellik olarak çalışan kıskançlık duygusu, özellikle bir kadında hem güzellik hem de başarı (zeka, bilgi, donanım ve yetenekle) birleştiğinde hemcinsleri tarafından daha kışkırtıcı ve hınç dolu mücadelelere sebep olmaktadır. Çünkü kadının doğasında güzellik; erkeğinde ise güç vardır. Nitekim kendi halinde yalnızca bir tablo gibi güzelliği ile varolan kadınlara bile yapılan yıkıcı ve korkunç kötülükler; aynı güzellik zeka ve donanımla birleştiğinde bir insan için onu sadece yok etme istediği bir düşmanlığa ve nefrete sürüklemektedir. Bu durumda kişinin güçlü bir kişilik ve duruşla hiçbirine meydan vermemek, alttan almamak ve yaşadığı kıskançlıklara yönelik kötülöklere artık açıkça ve yüksek sesle kıskançlıktan dolayı olduğunu cesurca söylemek en soylu tavır haline gelmektedir.

Ünlü İtalyan Güzel Monicca Belucci'nin de dediği gibi: "Güzellik merakı ve öfkeyi kıskırtır. Güzel bir kadın odaya girdiğinde odadaki kadın ona sadece öfke duyar. Erkek ise merak duyar. Güzellik bir şanstır ve bunun için sadece Tanrı'ya teşekkür etmelisin."

Bir kötülüğe maruz kalan kişi değil; maruz bırakan kişiler rahatsızlık duymalı

İnsanlarda tuhaf bir savunma mekanizması olarak herhangi bir kötülüğe maruz kaldıklarında bu olayın duyulmasından ve tüm dikkatlerin üzerine çekilmesinden rahatsızlık duymaktadır. Oysa kişi, bu olayı kendisi yaşadığı için değil, yaşatıldığı ve yapıldığı için yapanları utandırmalı ve yüksek sesle dile getirmelidir. Çünkü insan doğası gereği yaptıklarından değil, yaptıklarını bilinmesinden / anlaşılmasından rahatsız duymaktadır. Çoğu insan yapmaktan değil, yargılanmaktan rahatsız olup Sartre'ın dediği gibi insanın en büyük cehennemi başkaları olmaktadır. Çünkü başkalarının bakışları, yargısı ve notu bir insan için zulümdür. Bu yüzden yine insanlar için en büyük ceza da kötülükleri karşısında "onları toplumun yargısına bırakmak ve bilinmesini sağlamaktır"

Kısacası insan; zihinsel, ruhsal ve bedensel bakımdan kendini en etkili bir biçimde yetiştiren; yüksek ve yetkin bir ruha / varoluşa sahip, üst insan olan, olduğu ve görüldüğü hali birbirine denk, zihin ve bedeninin birbirine uyumlu, soylu ahlaka sahip, şahsiyet sahibi, zihnindeki içerikleri (bilgi seviyesini kendisinde de işleyerek onu ruhunda bir malzeme haline getiren ve böylece kendi özgün ruhunu ve kişiliğini inşa eden, aşmış bir insan olmalıdır.

Kişinin kendisine yönelik inşası ve bilinç evresinin yüksekliği / aşkınlığı taklit edilemez olandır. Kişi davranışları ile. Ve yine kişi zihnindekileri ve ruhundakilerle dış dünyayı algılar ve yorumlar. Kimse kendisinde olmayan içerik / malzemelerle dışarıyı göremez. Tanıyamaz. Herhangi bir imge uyanmaz. Dolayısıyla insanların konuştukları, en çok kullandığı kelimeler, ilgilendiği konular, dikkatini çeken meseleler, vakit harcadığı konular ve yaşam tarzı onun ruhunun kalitesini ve niteliğini verir. İçerde ne varsa dışarıyı resmeden odur.

"Büyük beyinler fikirleri tartışır, orta halliler olayları, küçük beyinler ise insanları tartışır."

Eleanor Roosevelt